

Tiszakeszi Község Lapja

Keszzi Újság

II. évfolyam 2. szám 2000. május Ára: 70 Ft

FALUNAP TISZAKESZIBEN

2000. május 27.

A tervezett programból

Ünnepi műsor

A Díszpolgári cím és
a Tiszakesziért díj átadása

Az önkormányzati iskola névadója

Gyereknap

Labdarúgó mérkőzés

Táncdal - nótaest

A TARTALOMBÓL:

Önkormányzati oldalak

Anyakönyvi hírek

Interjúk

Körkérdés

Árvíz

Egyházi hírek

Iskolai hírek

"Amely népben ennyi erő és szépség van, örökké fennmarad."
/Szabó Pál/

KEDVES TISZAKESZI LAKOSOK!

2000. május 27-én FALUNAPRA hívom a község lakosságát. Ezzel a rendezvényt hagyományt kívánunk teremteni az elkövetkező évekre. Lehetőséget akarunk adni ifjúságunk számára, hogy bemutatkozzanak ügyességükkel, sportoljanak, szórakozzanak látványt teremtve községünk lakóinak.

Önkormányzatunk, hogy a rendezvény színvonalát emelje, Díszpolgári címet alapított, amit kétévenként kíván adományozni, és a Tiszakesziért kitüntető díjat, amivel minden évben elismer, jutalmaz. E címek olyan embereket illetnek meg, akik hosszú éveken át dolgoztak ifjúságunk neveléséért, községünk fejlődéséért, felemelkedéséért.

A FALUNAPON a tanuló ifjúság közreműködésével kívánjuk köszönteni a közelgő ezredfordulót. Mindnyájunk számára nagy öröm, hogy részesei lehetünk ennek a fordulópontnak, amitől joggal várhatjuk életünk megváltozását. A most élő emberek számára legszebbet, legjobbat jelentő évek lesznek, hiszen a mi életünk ezekben az években indul el, teljeseedik be, vagy zárul le.

Első FALUNAPUNKAT nevezetessé teszi, hogy 309 iskolai tanulót számláló önkormányzati iskolánk e napon kap új nevet. A névadót az iskola tanulói, szülői, pedagógusai Széchenyi István személyében jelölték meg, aki országunkat felemelő, fejlődését elősegítő, egész életével példát mutató a felnövekvő nemzedék számára.

Rendezvényünk egybe esik az évek óta színvonalasan megtartott GYERMEKNAPPAL is. A gyerekek a honfoglalással kapcsolatos versenyeken valamint sportversenyeken vehetnek részt. Délben ebéddel, üdítővel kedveskedünk nekik. A szülői munkaközösség is köszönti és megajándékozza őket.

A labdarúgást kedvelők a délutáni órákban bajnoki mérkőzésen szórakozhatnak, ahol FORRÓ ifjúsági és felnőtt labdarúgó csapatát látjuk vendégül.

Este a Művelődési Ház szabadtéri színpadán TÁNCDAL-NÓTAEST, CIGÁNY-SHOW és Horváth István emlékére "HEJ, RIGÓ-RIGÓ" című program nyújt kellemes időtöltést. A nap utolsó mozzanata az UTCA-BÁL, ahol késő éjszakáig táncolhatnak a falu lakói.

Első FALUNAPUNK minden korosztálynak kellemes időtöltést biztosít.

Kérem, megjelenésével emelje rendezvényünk színvonalát, járuljon hozzá sikeréhez.

Mindenkit szeretettel várunk.
Kiss Lajos polgármester

TISZAKESZI DÍSZPOLGÁRA

GÁVAI JÓZSEFNÉ KATÓKA NÉNI

Miskolcon születtem 1921. augusztus 23-án. Édesapám, néhai Gombos Imre Kistokajban volt református lelkész. Édesanyám, néhai Molnár Matild nyolc gyermeket szült, akik közül heten nevelkedtünk fel.

Az elemi iskolát Kistokajban végeztük el, majd középiskolába kerültünk.

Én, Katalin, a gimnázium 4. osztályának elvégzése után felvételt nyertem Debrecenbe a Református Dóczy Tanítóképző Intézetbe. Tanítói oklevelem

megszerzése után előbb Alsódobozán tanítottam, majd állás megüresedés miatt Tiszakeszibe kerültem pályázat útján 1941. novemberében. A második világháború éveiben hazamentem szüleimhez Kistokajba, ahol egyedül láttam el az alsó- és felső tagozat tanítását.

1946-ban visszajöttem Tiszakeszibe régi álláshelyemre a református gyülekezet hívására. Azóta itt dolgoztam nyugdíjazásomig, 1978-ig, tehát 37 évet tanítottam összesen. Itt mentem férjhez, itt építettünk családi házat pedagógus kölcsönből 1966-ban.

Saját munkaterületem igen változatos volt. Egy tanítói oklevéllel rendelkező embernek a 40-es évek elején minden tantárgy tanításához értenie kellett. Nem volt még alsó- és felső tagozat, elemi iskolának hívták. Én 1946-52 között mindig az első osztályt kaptam, de ha kellett, tanítottam bármelyik tárgyat az 5. és 6. évfolyamon.

1948-ban, mikor államosították az iskolákat is, szakosították az oktatást, megvalósult az általános iskola, s felső 4 osztályban a tantárgyak oktatásához szaktanárookra volt szükség. Megindult a főiskolai átképzés, lehetett jelentkezni levelező tagozatra. 1952 nyarán én is beiratkoztam az Egri Pedagógiai Főiskola magyar-történelem

szakára levelezős hallgatónak. Évközben a napi tanítás mellett konzultációkra, beszámolókra, vizsgákra utaztunk hol Miskolcra, hol Egerbe.

Új módszerek és követelmények szerint alakult az iskolai oktatás és nevelés kérdése. Akkor már 16 tanulócsoport volt az iskolában. Osztályonként 25-30 gyermeket írtunk be. Nőtt a tanterület létszáma is, jöttek a képzés nélkül tanító érettségizett fiatalok Miskolcra és a megye területéről.

Mennyi munkát adott a sok-sok dolgozat kijavítása, a munka- és házi füzetek ellenőrzése. Szakmai téren jó minősítéseket kaptam az iskolát látogató szakfelügyelőktől, így 1954 szeptemberétől a mezőcsáti járás magyar-történelem szakos felügyelőjévé választottak. Órákat látogattam, szakmai tanácsokat adtam a nevelőknek; minősítettem munkájukat, ellenőriztem a hiányosságait, szakmai előadásokat tartottam stb.

Az általános iskolai tanári oklevelemet 1955-ben kaptam meg. Osztályfőnökséget mindig kaptam, én vezettem be a ballagás szép hagyományát az iskolába. Az első csoport 1952-ben ballagott igen emlékezetes módon cigányzenével.

Volt gyermek- és ifjúsági tánccsoportom, vezettem női énekkart, sikeresen szerepelt a

népi színjátszó csoportom, voltam gyermek- és ifjúságvédelmi felelős.

Kultúrotthon-vezetői tanfolyamot végeztem.

Hosszú volt ez a 37 év, amit becsülettel "ledolgoztam". Magam se hiszem el, mi minden belefért ebbe a közel 4 évtizedbe. Igazán a "nemzet napszámosai" voltunk, sokszor ingyen, anyagi ellenszolgáltatás nélkül mindenre megfeleltünk mi, falun élő pedagógusok. Van egy régi mondás: "teher alatt nő a pálma"... Minél jobban terhel bennünket az élet, annál inkább emberré válunk a magunk és hazánk dicsőségére.

Falun nőttem fel, falura is vágytam mindig ide, a Tisza mentére. Teljesült a kívánságom, rátaláltam egy igazán dolgozó, szorgalmas népre, itt éreztem jól magam. Köszönöm, hogy befogadtak, s éreztem szeretetüket

Korosodó, eltűnő nemzedékünk valóban teljesítette a rábízottakat, szinte két nemzedéket is kiszolgáltunk, gyermekek százait neveltük fel, tanítottuk emberségre, hazaszeretetre, becsületes munkára együtt a szülőkkel, akik már nagyrészt kint pihennek a temetőben, küzdelmes, fáradságos életük után.

Kívánom, hogy a felnövekvő gyermekek és fiatalok számára jöjjön el végre egy víg esztendő, de addig is szeressenek és tudjanak tenni, alkotni, gyarapítani, mint elődeik!

A TISZAKESZIÉRT-DÍJ KITÜNTETETTJE

DR. KOZARÓCZY GYULÁNÉ

1 936. augusztus 7-én született Budapesten, anyja tanítónő, apja pénzügyi tisztviselő volt. 1941-től Miskolcon éltek, és 1954-ben érettségizett a miskolci Vámos Ilona (ma Zrínyi Ilona) Leánygimnáziumban.

1956-tól az egri tanárképző főiskola biológia-földrajz szakos hallgatója.

1958-ban kötött házasságot jelenlegi férjével Dr. Kozaróczy Gyulával. Két gyermekük született 1960-ban Kornél, 1961-ben Gábor.

Mivel férje Tiszakesziben és Mezőcsáton volt állatorvos így itt telepedtek le. Itt kezdett tanítani 1958 szeptemberétől. Nyugdíjazásáig 35 év

telt el, amelyre csak a legnagyobb szeretettel gondol vissza.

Visszaemlékezésében így ír: „Édesanyám, akinek mindennapos tanítói munkája előttem zajlott, azal indított el pályámon, hogy a gyerekekkel mindig szeretettel bánjak. Velük nagy türelemmel kell foglalkozni, körükben ideges, hangos sohase legyek. Úgy érzem, hogy ezt meg tudtam tartani és nagyon sok szeretetet és barátságot kaptam viszonzásul. Mivel munkám minden napja örömet jelentett, gyorsan teltek el az évek, s az iskola valóban második otthonomat jelentette.”

Idekerülésekor villany és víz sem volt a községben, s a sártengerben közlekedni is nehéz volt. Délelőtt-délután váltva zajlott a tanítás.

Mindig szem előtt tartotta, hogy egy 3000 lelkes kis községben kötelessége a mindennapi oktató-nevelő munkán kívül az iskolai életet úgy alakítani, hogy gyermek és felnőtt egyaránt lehetőséget kapjon olyan kulturális élmények megszerzésére is, melyet a település lehetőségei egyébként nem biztosítanak.

1978-ban választották meg az iskola igazgatójává, amely megbízatást hosszú belső tépelődés után fogadta csak el. Nagyon szeretett tanítani, osztályfőnöki feladatokat ellátni, s tudta, hogy ez az új munkakör más jellegű feladatokat ró majd rá. Döntése meghozatalát főleg az segítette, hogy érezte kollégái bizalmát, s tudta: min-

denben támaszkodhat rájuk további terveinek megvalósításában. A következő 15 év, melyet igazgatóként dolgozott, ezt be is bizonyította. Törekedett az iskola és a község felvirágoztatására.

Munkássága alatt 1981-ben folytatódott a szaktantermi rendszer kialakítása a felső tagozat részére, egy régi épületben lévő termet tornaszobává varázsoltak, majd tornatermet is kialakítottak. A napközi udvarán lévő bitumenes pálya, és az iskolaudvaron lévő salakos pálya létrehozásához a falu lakosságának összefogása is szükséges volt. Az új iskola időre való átadása érdekében beindította az „Egy napot az iskoláért” mozgalmat, melynek keretében sok száz szülő jött el az iskoláért dolgozni hívó szavára.

„Mindig melegség tölti el a szívemet, amikor az iskolamúzeum kialakításával eltöltött hónapok munkájára vagy az ott megrendezett ünnepekre gondolok.” 1984. nyara emlékezetes, mivel sikerült táborozási lehetőséget biztosítani a keszi gyerekeknek. Átadták a Kamilla-faházat a mezőcsáti strand mellett, amelyben évente 200 gyerek is nyaralhatott és használhat azóta is.

Részt vettek szinte valamennyi országos, megyei, területi kezdeményezésben, versenyeken amelyek szolgálhatták a tanulók előrehaladását. Több évtizedes hagyományok alakultak ki az egészségnevelés, vöröskeresztes munka, környezetvédelem, tanulmányi kirándulások, és sport terén irányítása ideje alatt.

Sok elismerésben volt része. A legbüszkébb az Erdélyi János pedagógiai díjra. „De büszke vagyok minden tanítványomra, aki képes volt kamatoztatni tehetségét és elérte vágyait. Lett közöttük művész, orvos, pedagógus, református pap és még ki tudja hány felé sodorta őket sors. De büszke vagyok azokra a tanítványokra is, akik a maguk területén becsületesen dolgoznak és élnek, többnyire Tiszakesziben.”

A falu társadalmi életében is aktív szerepet vállalt, évekig volt tagja az Önkormányzati Testületnek. Mozgató rugója volt a Tiszakeszi Karitás létrejöttének és működésének.

Bár már nem községünkben él, igyekszik minél gyakrabban visszalátogatni, megkeresni a régi kollégáit, ismerőseit. Nyugdíjaként is a falu népszerűsítésén fáradozik. Nemrégiben jelent meg egy tanulmánya a Honismeret c. lapban, amelyben a helytörténeti gyűjtésről írt a tiszakeszi általános iskolai tapasztalatok alapján. (Következő számunkban megjelentetjük. A szerk.)

„Megnehezíti a kapcsolattartást a távolság, de mindig örömmel olvasok a Keszi Újság hasábjain az iskola és a falu eredményeiről. Csak gratulálni tudok, hisz az itt eltöltött négy évtized nem múlt el nyomtalanul. Emlékeit mindig megőrzöm, mert nagyon kötődtem ehhez a községhez. „

EGYHÁZI HÍREK

Remenyik Sándor: Templom és iskola

Ti nem akartok semmi rosszat,
Isten a tanútok reá.
De nincsen, aki köztetek
E szent harcot ne állaná.
Ehhez Isten mindannyioknak
Vitathatatlan jogot ad:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Ti megbecsültök minden rendet,
Melyen a béke alapul.
De ne halljátok soha többé
Isten igéjét magyarul?!
S gyermeketek az iskolában
Ne hallja szülője szavát?!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát.

E templom s iskola között
Futkostam én is egykoron,
S hűtöttem a templom falán
Kigyulladt gyermek-homlokom.

Azóta hányszor éltem át ott
Lelkem zsenge tavasz-korát!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

A koldusnak, a páriának,
A jöttmentnek is van joga
Istenéhez apái módján
És nyelvén fohászkodnia.
Csak nektek ajánlgatják templomul
Az útszélét s az égbolt sátorát?
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Kicsi fehér templomotokba
Most minden erők tömörülnek.
Kicsi fehér templom-padokba
A holtak is mellétek ülnek.
A nagyapáink, nagyanyáink,
Szemükbe biztatás vagy vád:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

„...Ne hagyjátok a templomot...”

Remenyik Sándor fent idézett verssora ref-rénszerűen ismétli azt az alapvető gondolatot, hogy minden közösségnek, ha élni és megmaradni akar szüksége van a templomra.

Egyszer egy - egyébként hitetlen - ember mondotta: "Ha bemegegyek egy faluba, megnézem a templomot, hogy rendben van-e, milyen az állapota, a környezete. A templomon lehet meglát- ni egy településen élőknek a lelkiületét, gondolkodását, mentalitását."

Ha ezek a gondolatok igazak, akkor na-

gyon fontos feltenni a kérdést magunknak: Vajon milyen helyet foglal el életünkben, gondolatainkban a templom? Mert környezetbeli elhelyezkedése nyilvánvaló: a falu közepén található! De mennyire fontos számunkra az, hogy a falu középpontja valóban a falu ékessége is legyen?

Elődeink számára erre a kérdésre a válasz egyértelmű és nyilvánvaló volt. Bizonyosság erre templomunk építésének a története, melyet most röviden közreadunk, hogy meglátva őseink erőfeszítéseit és áldozatvállaló magatartását felbuzduljunk arra a

szép, de nehéz feladatra, mely most nekünk jutott osztályrészül.

"A Tiszakeszi Református Egyház keletkezésének történetét, mint általában minden protestáns egyházét átláthatatlan homály borítja. Hogy mikor épülhetett az első templom és hogyan, nincs róla semmi adatunk. Valószínű azonban, hogy mindjárt a reformáció hajnalán a Tiszamentén, mint magyarul lakta vidéken gyökeret vert a református vallás, és hívei templomot építettek, ahol a saját anyanyelvükön dicsérhették az Istent.

Az első templom a Belső vagy Nagyfaluban épült, de mivel a Tisza a templom felőli

partot, mind jobban és jobban szaggatta a gyülekezet elhatározta, hogy templomát biztosabb helyre építi és annak helyét a mai helyen jelölte ki. Az építéshez az 1785. esztendőben fogott hozzá és három év alatt, mivel a gyülekezet minden egyes tagja - úgy az úri, mint a közrendek - különös kegyességet mutatnak az Isten dicsősége hajlékának építésére és

az adakozásban a maga költségén, minden másokhoz folyamodás nélkül be is fejezte és az 1787. esztendőben fel is szentelhetette.

A templom építése azonban annyira kimerítette a gyülekezet anyagi erejét, hogy a torony építését csak 31 esztendő múlva 1818-ban kezdhette meg, sőt a rossz gazdasági viszonyok miatt a munkálatokat abba kellett hagyni

és csak 1835-ben folytathatták és 1836-ban fejezték be." (Presbiteri jegyzőkönyvi részlet)

Ebben a különleges esztendőben - a 2000. évben - református egyházunk vezetősége szeretné elkezdni templomunk felújítását, rendbetételét, és ha Isten segítségünkre lesz ebben az elgondolásban - és településünk egésze mellé áll ennek a munkának - hisszük hogy megvalósulhat a terv és megszépülhet a Tiszakeszi Református Templom.

Pál Ferenc
református lelkész

A Katolikus Egyházközség híreiből

Május 4-én nagy esemény történt Egyházközségünkben: hivatalos vizitációt tett nálunk Dr. Kovács Endre egri segédpüspök és Kiss Csaba érseki titkár.

Hála Istennek szép számban összegyűltek a kedves testvérek a szépen rendben tartott kápolnában, amit a püspök úr is megdicsért, de sajnos meg kellett állapítania, hogy nincs elég összetartás és megértés a kedves testvérek között.

A püspök úr arra kért és buzdított mindenkit, hogy egyetértésben és szeretetben munkálkodjunk a lelkek javára.

Azt is meg kellett állapítania, hogy kevés fiatal és gyerek jár a templomba. - Ez egy általános jelenség - mondta -, de ennek ellenére mi a remény emberei vagyunk, és tennünk kell a dolgunkat, hogy egy szebb, jobb jövőt építsünk.

Itt megragadnám az alkalmat, hogy tolmácsoljam a püspök úr kérését: „A szülők hozzák el gyermekeiket a templomba és imádkozzanak velünk együtt. A gyermekek szolgálják a szentmisén: a felolvasás és a ministrálás nagyon szép feladat.”

A püspök úr kitért arra is, hogy mai romlott, erkölcstelen világban kell,

hogy legyenek imádkozó és erkölcsös, tisztességes emberek. Ez a „maroknyi nyáj” - ahogyan Jézus is nevezte követőit - mindig meglegyen, megmaradjon és növekedhessen.

Tehát a mi feladatunk, hogy azon fáradozzunk, ami a legfontosabb - minél jobb legyen az emberiség és minél több ember az üdvösségre jusson általunk.

Én külön is szeretném kérni a szülők segítségét ehhez a nagy feladathoz, mert csak együtt tudunk eredményesen munkálkodni gyermekeink boldogságáért.

Május 20-án érkeznek hozzánk gyalogos zarándokok Lennibergből (Ukrajnából). Szállást kértek tőlünk egy éjszakára és másnap már indulnak is tovább -Rómába. A szállást a református egyházközség biztosítja, a vacsorát és reggelit pedig mi.

Július első hetében hittan tábor lesz a bér mátkozásra készülőknek.

Augusztus 20-án Mezőcsát templomi búcsúján a Jubileumi Szent év emlékére színes üvegablak szentelés lesz, ami Szent István királyt fogja ábrázolni.

Egy idézettel szeretném írásomat befejezni: „Jézus mondja: Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek egymást, ahogy én szeretlek titeket.”(János 13, 34)

Fazekas Mónika
római hitoktató

AZ ÖNKORMÁNYZATI ISKOLA NÉVADÓJA

Széchenyi István életútja
1791-1860

Anemzedék, amelynek megadatott, hogy a történelmet taglaló évezredek egyikéből átléphessen a másikba, egyaránt pillant a múltba, hogy számvevést készítsen a nemzet elmúlt ezer esztendejéről, s a jövőbe, hogy felkészüljön a következő évezredre.

A Tiszakeszi Általános Iskola gyermek és felnőtt közössége is a jövőbe tekint. Az iskola nevet választott a 2000. évben. Olyan történelmi személyiségét, akire példaként tekinthet, akit példaként állíthatunk tanuló ifjúságunk elé. Bizva abban, hogy a név kötelez!

Így 2000. május 27-től iskolánk neve:

Széchenyi István Általános Iskola

A Széchenyi család a XVIII. század közepéig nem, foglalt el olyan előkelő helyet főrangú családok körében.

A család férfi tagjai nagyrészt katonáskodtak, a közéletben nem jutottak vezetős szerephez.

A család tekintélyének megalapozása Széchenyi Ferenc - Széchenyi István édesapja nevéhez fűződik, aki korának jelentős mecénása volt: rendszeresen gyarapított könyvtárából, kézirat- és éremgyűjteményéből 1802-ben megalapította a Nemzeti Múzeumot. Édesanyja gróf Festetich Júlia, a keszthelyi Georgikon alapítójának nővére.

Széchenyi István gyermekkorában sokat időzött Nagycenken és Sopronban. Szinte gyermek fővel lépett katonai pályára, 1808-tól huszártisztként részt vett a napóleoni háborúban. Nyugati és keleti utazások következtek, s angol barátai és olvasmányai hatására ekkor már liberális - humanisztikus elveket köve-

tett, de a Habsburg birodalom polgárának vallotta magát.

Magyarországon katonáskodva közelebb került a hazai viszonyokhoz. Egyszerű magyar parasztok, egykori nevelője, jószágigazgatója Lunkányi János és mindenekelőtt barátja, a függetlenségi szellemű református erdélyi arisztokrata, Wesselényi Miklós hatására azonosult nemzetével.

A világpolgárból magyar hazafi lett. 1827-ben Felsőbüki Nagy Pálnak az országgyűlés alsótáblájában elmondott beszéde hatására egyévi jövedelmét felajánlva megvetette a Magyar Tudományos Akadémia alapjait. Pesten megalakította Nemzeti Kaszinót, a Lovakrul című könyvében népszerűsítette a löversenyeket. Budapestet (e névalak is tőle származik) az

ország gazdasági és szellemi központjává akarta emelni.

Saját gazdálkodásában tapasztalta, hogy a hazai modernizáció legfőbb akadálya a tőkehiány és a kötött földbirtok. 1830-ban jelent meg korszakos jelentőségű műve a Hitel.

Dessewffy József Taglalat c. vitairatára válaszul írta 1831-ben a Világ és 1833-ban Stádium című művét - mely a cenzúra miatt külföldön jelent meg. Javasolta az ősiség eltörlését, a nem nemesek szabad birtokbirtogatását, a törvény előtt egyenlőséget, a részleges közadózást, a törvényszékek nyilvánosságát.

A harmincas évektől irányította az Al-Duna szabályozását, hogy lehetőség nyíljon arra, hogy a hajók a Dunán végig haladva kijussanak a tengerre. Kezdeményezte a dunai és a balatoni gőzhajózást, hajógyárat, téli kikötőt, gőzmalmost létesített.

A Pestet és Budát összekötő Lánchíd is sok nehézség árán készült el. Széchenyi István nem volt jelen az avatáson, Haynau avatta fel helyette.

Kevés idő állt rendelkezésére, hogy a Tisza-szabályozási tervét végrehajthassa, sőt tervének szakértő támogatója, Vásárhelyi Pál nem sokkal a munkálatok megkezdése előtt elhunyt. Széchenyi István 1846-ban második tiszai körútján eljutott Szerderkényig is.

Aggódva figyelte a reformmozgalom gyors térhódítását, mint kapcsolódnak abba egyre szélesebb néptömegek. Az átalakulás vezetését a nagybirtokos arisztokráciának akarta fenntartani és illúziókat táplált a

Habsburg-kormány jó szándékát illetően.

Jogos aggodalmakat táplált az orosz nagyhatalom fenyegetésével és a kibontakozó nemzetiségi mozgalommal szemben. Mindez akkor került felszínre, amikor Kossuth Lajos Pesti Hírlapját Széchenyi a Kelet Népe (1841) c. vitairatában hevesen megtámadta. A kibontakozó vitában Széchenyi elszigetelődött, de saját álláspontját, nézeteit felülvizsgálva 1848-ban lelkes nyilatkozatot tett, s a Batthyány-kormány közlekedés- és közmunkaminisztereként a 48-as politika tevékeny részesévé vált.

A nyílt fegyveres összecsapás küszöbén idegrendszere meggyengült, a döblingi elmegyógyintézetbe került. Mégis joggal merül fel a kérdés: korának legtisztábban látó szelleme mit keres egy elmegyógyintézetben? Deák Ferenc is feltette neki a kérdést, mire ezt a keserű választ kapta: „Ez a hely való ma magyar embernek.” De nem mondta meg, miért. Mert csak itt mondhatta ki szabadon azt, ami a szívét nyomta.

A XIX. századi magyar történelem egyik legkiemelkedőbb személyiségnek életét 1860-ban egy gyilkos golyó oltotta ki.

Széchenyi törekvései, szellemi értékei ma is élnek, és példaként állíthatók a harmadik évezred emberei elé, így tanítványaink elé is.

"Ki a múltját nem ismeri, jelenét nem becsüli, jövőjét nem érdemli...!"

"Az ember csak annyit ér, mint amennyit használ."

Molnár Balázsne
igazgató

Versenyeredmények

Az önkormányzati iskola 2000. április 12-én hatodik alkalommal rendezte meg a "Nyelvében él a nemzet" c. anyanyelvi és helyesírási vetélkedősorozat területi döntőjét, melyen 23 iskola 1052 tanulójaiból 150-en jutottak be. A verseny mottójául Dávid Sándor idézetét választották a szervezők: "Az anyanyelv birtoklása egyedülállóan nagy élmény, kivételes lehetőség, az élet ragyogó ajándéka, örökség, jog, és kötelesség". A versenyt az iskola tanulóinak rövid millenniumi

műsora nyitotta meg, majd a hatvan perces írásbeli feladatsor megoldása után melyeket a Nyíregyházi Tanárképző Főiskola tanárai állítottak össze a hagyományoknak megfelelően - gazdag program várta a versenyzőket. A nagy izgalommal várt eredményhirdetés csak ebéd után volt.

Az iskola tanulói a következő eredménnyel büszkélkedhettek:

1.o. Sándor Dorottya 2.

hely	Felk: Szalai Jánosné	
2.o	Sepsi Ferenc	3. hely
3.o	Bögre Dávid	1. hely
4.o	Törő Tímea	3. hely
5.o	Bögre Lajos	1. hely
6.o	Tóth Ádám	1. hely
7.o	Polonkai László	6. hely
8.o	Perge Andrea	5. hely

Felk: Hunkóné Gábor Ildikó
Felk: Törőné Sóffer Melinda
Felk: Krújné Juhász Éva
Felk: Horváth Benedekné
Felk: Horváth Benedekné
Felk: Kovácsné Spisák Szilvia
Felk: Kovács Zsolt

Gratulálunk a szervezőknek, a nyerteseknek, és felkészítőiknek.

Május 7-én, vasárnap rendezték meg Budapesten a LONDON BRIDGE országos angol nyelvi verseny döntőjét, melybe az önkormányzati iskola hat tanulója jutott be.

Bögre Lajos	5.o	9.,
Sepsi Andrea	5.o	18.,
Tóth Ádám	6.o	6.,
Polonkai László	7.o	15.,
Molnár Erika	7.o	14.,
Sztankó Gergely	8.o	16. helyezést ért el, a mintegy 550 versenyző között.

Felkészítőjük Tózsérné Papp Gabriella volt.

Pásztón, 2000. április 28-29-én rendezték meg a "Gyöngy a csillag" c országos versmondó találkozót, amelyen Borsod-Abaúj-Zemplén megyét Bögre Lajos az önkormányzati iskola ötödik osztályos tanulója képviselte az előzetes selejtezők eredményeképpen. Az Országos Versmondószövetség különdíját hozta el. Felkészítője: Kovácsné Spisák Szilvia volt.

A területi polgárvédelmi versenyen az önkormányzati iskola csapata 2. helyezést ért el. Felkészítőjük Marada Rezső volt.

A megyei népdaléneklési versenyen Korbély Anita 5.o tanuló harmadik, Sepsi Ágnes 7. osztályos tanuló 2. helyezést ért el. Felkészítőjük: Tózsérné Papp Gabriella és Kovácsné Spisák Szilvia voltak.

A Móricz napok alkalmából Prügyön megrendezett vers- és prózamondó valamint népdaléneklési versenyen Bögre Dávid 3. osztályos tanuló második, Petheő Dorottya 4. osztályos tanuló hatodik helyezést ért el (Felk: Törőné Sóffer Melinda és Krújnő Juhász Éva voltak). Népdaléneklés kategóriában Sepsi Ágnes 7. o tanuló második helyezést ért el. (Felk: Kovácsné Spisák Szilvia)

ÖNKORMÁNYZATI HÍREK

Tiszakeszi község Önkormányzatának testülete 2000. április 4-én ülésezett, megtárgyalta és jóváhagyta az Önkormányzat 1999. évi pénzügyi tervének teljesítését.

- A Napközi Otthonos Óvoda kollektív szerződésének módosítását elfogadta.
- Határozott a TISZA SZÖVETSÉG-hez való csatlakozásról.
- A Képviselő Testület az önkormányzati általános iskolának a Széchenyi István Általános Iskola nevet választotta.

2000. április 13-i ülésén a Képviselő Testület Tiszakeszi szennyvízcsatornázásának fővállalkozásban történő megvalósítására benyújtott pályázatok alapján eredményt hirdetett. A legkedvezőbb ajánlatot az OLAJTERV RT. Budapest tette. A nyertes ajánlat mellett kedvező volt még a SWIETELSKY Építőipari és Kereskedelmi Kft. Dunakeszi pályázata.

A testület határozott továbbá az önhibáján kívül hátrányos helyzetben lévő önkormányzatok forráshiányos pályázatának benyújtásáról.

2000. április 28-i ülésén a Képviselő Testület a tiszakeszi szennyvíztisztító telep fővállalkozásban történő megvalósítására benyújtott pályázatok alapján eredményt hirdetett.

A legkedvezőbb ajánlattevő a BORSODVÍZ Önkormányzati Közütemi Szolgáltató Rt. Miskolc. A nyertes ajánlatot követő ajánlat az ADEPTUS Mérnöki Építőipari és Kereskedelmi Rt. Miskolc pályázata.

Határozott a testület, hogy a komp felújítására pályázatot nyújt be.

Döntött a Képviselő Testület, hogy a 2000. évben a Diszpolgári címet Gávai Józsefné nyugalmazott pedagógusnak, a Tiszakesziért kitüntető címet Dr. Kozaróczy Gyuláné nyugalmazott pedagógusnak adományozza.

Tiszakeszi, 2000. május 12.
mb. jegyző

Pulai Sándorné

SPORTHÍREK

A labdarúgó megyei II. osztály középcsoportjának állása

1.	Mezőcsát	25	15	3	7	62-25	48
2.	Tiszakeszi	25	13	9	3	48-25	48
3.	Bükkábrány	25	14	5	6	49-30	47
4.	Gesztely	25	14	5	6	50-32	47
5.	Hernádkércs	25	13	5	7	47-28	44
6.	Harsány	25	11	5	9	39-41	38
7.	Girincs	25	9	8	8	45-36	35
8.	Méra	25	8	9	8	45-50	33
9.	Bogács	25	8	8	9	39-43	32
10.	Sajószöged	25	10	2	13	39-46	32

ANYAKÖNYVI HÍREK

Kedves olvasó! A 2000. márciusi számban sajnálatos tévedés történt az elhunyt személyek névsorában. Elnézésüket kérjük, az alábbiakban a kijavított névsort közöljük:

Nagy Ferenc
Molnár Sándorné
Gönczi Jánosné
Karakas Sándor

Varga József
Kovács Gyula
Baranyi Bertalan
Kovács Imréné

Molnár Tibor
Szabó Gyula
Salap Ferenc

AKTUÁLIS ANYAKÖNYVI HÍREK

Házasságkötések:

Sándor Csaba	és	Terbócs Anikó
Sepsi Tibor	és	Gábor Krisztina
Jurák László	és	Kormos Gabriella

Születések:

Kerekes János és Nagy István	Mészáros Éva: és Fábíán Éva:	Klaudia Vanessza, Anna
Baranyi János és Gábor Áron és	Vanczák Zsuzsanna: Tátrai Timea:	Viktor Netta
Lakatos Péter Nyári Róbert	és Balogh Irén: és Balogh Dalma:	Péter Bianka nevű gyermeke.

Elhunytak:

Orosz Antal Nagy József Balogh Lajosné Kiss Jánosné Törő József Ifj. Sepsi József Molnár Józsefné	Burai Edéné Ifj. Lőrincz István Papp György Sepsi Ferencné Berki János Balogh Gézáné Földi József	Csapó László Soffer Dániel Salamon Lajos Nagy Imréné Id. Vámos Sándor

PEDAGÓGUSNAPI KÖRKÉP

Új rovatot indítunk a Keszzi Újságban! Minden számban szeretnénk megszólaltatni olvasóinkat egy-egy témával kapcsolatban. Kérjük kedves olvasóinkat, adjanak címet e rovatunknak, a legötletesebb rovatcímet beküldőt megjutalmazzuk! Ebben a számban a pedagógusnap alkalmából kérdeztük meg néhányuk véleményét.

Molnár Balázné az önkormányzati iskola igazgatója
Ez egy érdekes kérdés. Ez az a nap, amikor talán úgy érzi az ember a sok szép virág és köszönő szavak mellett, hogy a munkánkat elismerik a szülők és a gyerekek. Jólesik a megemlékezés, de nekünk az év minden napján a legkisebb siker is szinte egy köszönettel felér. Egy-egy jól sikerült felelet, egy csillogó gyerekszem is bizonyítja, hogy érdemes pedagógusnak lenni.

lók valamennyien sokat köszönhetünk tanárainknak, mert van akit

mentenek meg a felzárkóztatással, a tehetségeseket pedig a versenyekre készítik fel a napi munka mellett. A mi iskolánkban nemcsak a tanítással foglalkoznak, hanem családi gondjainkban is próbálnak segíteni.

Szalai János 7. A osztályos tanuló.
Én különleges helyzetben vagyok, hiszen édesanyám tanítónő.

Látom, hogy milyen sokat dolgozik, és mennyit foglalkozik a gyerekekkel. Mi, tanu-

a bukástól

Csufor Szilvia tanítónő Lorántffy Ref. Ált. Iskola

Igazából csak egy pedagógusnapot értem meg pedagógusként.

Ilyenkor mindig elgondolkodom azon, hogy megérdemlem-e az ünneplést.

Azért örülök neki, mert úgy érzem, hogy őszinték a gyerekek amikor mondják a verseket és énekelnek.

Mészárosné Potyka Ida, anyuka

Mindenkinek van gyereke, volt gyereke, vagy lesz gyereke, sőt mindannyian voltunk gyerekek.

Így mindenkinek vannak élményei a pedagógusokkal kapcsolatban.

Így elvárások is vannak a tanárokkal szemben, mert sok múlik rajtuk. Az én gyerekem például imád iskolába járni. Ez a nap olyasmi, mint az anyák napja vagy a gyereknap. Ilyenkor megköszönjük nekik, hogy vannak. Mivel én már nem tanulok, köszönetképpen a kislányom visz ajándékot.

AZ ÉVSZÁZAD ÁRVIZE A TISZÁN

Községünkben április 10-én kezdtük el a belvíz elleni védekezést, leginkább az Ady utcai részen Borza Lászlóné udvaránál. Továbbá Zsípi János háza előtti árokából szivattyúztuk a vizet a szennyvízcsatornába. Mivel sem a mi szivattyúink, sem a szennyvíztelep szivattyúja nem bírt a sok vízzel, így újabb berendezésekre volt szükség, amikkel már közvetlenül a Tiszába tudtuk átemelni a vizet.

A Tiszamenti Szövetkezetből kaptunk bérbe két darab nagyteljesítményű szivattyút. Az egyiket az Ady utcában kialakított aknához telepítettük, így az utca egy részének vízvezetése megnyugtatóan rendeződött, sőt a kisebb szivattyúk felszabadultak, s azokat a többi veszélyeztetett helyre tudtuk átcsoportosítani. Közben a Tisza vízszintjének emelkedésével a falu több pontján kritikus helyzet alakult ki. A Kazinczy utca és a Gát út közötti mélyedés is megtelt vízzel, s már a lakóházakat is fenyegette. A szövetkezet másik szivattyúját így erre a helyre kellett áttelepítenünk.

További segítséget kaptunk a polgárvédelmen keresztül az AES Tiszai Erómű Rt.-től, akik 4 darab bűvárszivattyút bocsátottak rendelkezésünkre. Ezekből egyet a Kolozsvári utcába (Sepsi Barnabás kertje), a másikat a Gát utcába, Varga Józsefékhez tettük, segítségükkel a közvetlen veszélyt elhárítottuk.

A harmadik szivattyút a Rákóczi utcában (Bencsik Mihály kertje) helyeztük el, de ezen a helyen csak rövid ideig volt hatásos a védekezés, mivel egy idő után nem volt hová átemelni a vizet.

A negyedik szivattyút tartaléknak hagytuk arra az esetre, ha meghibásodás történne, hogy pótolni tudjuk a hiányzó berendezést.

A Szabadság úton és a Gát utca elején a Tiszaújvárosi Tűzoltóság segítségével többnapos szivattyúzás után sikerült úr lenni a belvízen. A károk enyhítése érdekében folyamatosan biztosítottunk homokot és zsákokat.

Három hétig tartó folyamatos munkával sikerült elkerülni, hogy lakóépületek váljanak életveszélyessé, illetve embereket kelljen kilakoltatni.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik részt vettek a védekezésben, illetve segítettek a védekezésben részt vevők munkáját.

Karakas Sándor
Gamesz vezető

Keszzi Újság

A Tiszakeszi Önkormányzat lapja. Megjelenik kéthavonta. Felelős kiadó: Községi Önkormányzat Tiszakeszi Főszerkesztő: Kovács Zsolt
Szerkesztők: Sztankóné Páricsi Éva, Tózsérné Papp Gabriella, Vanczák Zsolt
Szerkesztőség: Művelődési Ház Tiszakeszi Községháza u. 33. Tel.: 49/352-852 E-mail: kesziisk@matavnet.hu
Sokszorosítás: Reprint Kft. Tiszaújváros Tisza u. 2. Tel.:49/341-235
Előfizethető és a hirdetések feladhatók: a Községi Könyvtárban hétfőtől csütörtökig 15⁰⁰ és 17³⁰ között.

